

Markó Béla
BÉKÉS ÁTMENET

Végül minden egyensúlyba kerül.
A meztelenség maga az élet. Amikor
felveszünk egy-egy újabb ruhadarabot,
valójában közelebb jutunk a halálhoz.
De persze nem szabad úgy szemlélni ezt,
mint lét és nemlét tragikus ellentétét.
Járvány van. Odapillantunk az utcán
a maszkot viselő nőkre. Kétségtelenül
erősíti a maszk a képzeletet. Akárcsak
a rövidlátás. Nem az arcukról, hanem
inkább a járásukról vagy az alakjukról
ismerjük fel a szembejövőket. Tudom,
hiszen sokáig nem hordtam szemüveget,
és szinte ugyanúgy eligazodtam mindenütt.
Nem a halálom nőtt ezáltal, csupán
a képzeletem. Azt is mondhatnám,
hogy a fantáziám. Csakhogy valójában
nem képzelgés ez. Hanem inkább az
emlékek kiegészítése. Ahogy befordulnak
a sarkon. Vagy megigazítják a ruhájukat.
Ezernyi apró jelből is ugyanaz derül ki,
mint például a száj vagy orr rajzolatából.
Tompuló érzékeink élesítik a sejtelmet,
a megérezést, a gyanút, sőt, egy idő után
biztonságot adnak, hiszen fordítva is
igaz mindez. Engem sem az arcomról.
Hanem arról, aki voltam. Ezelőtt egy nappal
vagy egy évvel. Így van ez a hallással is.
Egyre kevésbé hallod majd, hogy mit is
mond a másik, mégis olvasni fogsz
a nézéséből. Nem kell a madár hangja,
csak a röpte. Vagy az sem. Elmúlnak

talán az illatok, a másik bőrének szédítő simasága, testének ujjbeggyel tapintható hajlatai, ám utána is fel tudod idézni, hogy milyen. Felhőkkel fodrozott, végtelen maszk lesz mindenen körös-körül, mégsem tagadhatja le már senki, hogy mi rejtőzik mögötte. Mert nem mi halunk meg, csak az érzékeink. De amit érintettem valaha, úgyis velem marad. És ti majd elképzelték engem.

BÁRÁNYFELHŐ

Nem az idő gyorsuló vagy lassuló áramát, nem is egy történet tanulságait próbálom megörökíteni. Egyetlen pillanat izgat csupán, azt kellene kinyitni, mint egy legyezőt. Mert egyébként csak a szokásos könnyek. A homályon átdöfött kés, amikor hirtelen kisüt a nap. De elmondom. Odatette főni a friss tejet a kályhára. Lassan már ezt is el kellene magyarázni, hogy mit jelent. Kell a fiának reggelire. Aki éppen akkor jön be az udvarról, erős, fiatal férfi, sokszor elgyönyörködik benne. Most is lámpát szerel az istálló elé, mert esti fejeskor már sötét van, nem lehet látni, a múltkor is elesett, nagyon megütötte a térdét. Nem tudom másképpen mondani ezt sem, hogy istálló. Visszavisz a szó oda, ahonnan inkább csak távolodni szeretnék. Vagy mégsem. Szegről-végről rokonaink, de ez nem meglepő arrafelé. Belép a fia a konyhába, hosszú villanykábelt húz maga után, csatlakozóval a végén. Odahívja, fogja meg, édesanyám. Ez is mennyire falusias, ez a megszólítás. De falun történik

természetesen. Visszamegyek, befejezem,
és amikor kiáltok magának, dugja be ide
a konnektorba! Most nem lehet? Nem.
Majd kiáltok. Azzal kimegy. Közeledik
a pillanat, amiért nekifogtam megírni ezt az
egészet. Áll az ajtó mellett a csatlakozóval.
Sisteregve kifut a tej. Istenem, odakozmál,
nem lesz reggeli. Vajon erre a szóra is
ki emlékszik, hogy odakozmál? Ki tudja
azt a szagot még felidézni? Nézi a kezében
a csatlakozót, nézi a fazék oldalán lecsorduló
fehér habot. Úgy bugyborékol a kályhán,
mint egy báránnyel. Összecsukott legyező.
Szeretet, szeretet, szeretet. Más-más színes
rajz minden cikkelyén. De ha közben éppen
kiáltani fog? De ha a tej? De ha a csatlakozó?
Bedugja gyorsan a csatlakozót a konnektorba,
és lekapja a fazekat a tűzről. Aztán már végleg
összecsukódik. Nem érti, mi történt. Az egyik
szeretet miért oltja ki a másikat? Én sem
tudom kinyitni a pillanatot. Jár-keletében,
mint egy végképp használhatatlan színpomás
legyező. Többé nem képes széttárni az időt.
Meg aztán abban a múltban nincs is igazán
benn a szó, hogy legyező. Idegen képeket
viszek vissza újra meg újra, hogy megértsem,
de ez a történet ugyanúgy végződik mindig.